

„Две зими изъ... ахъ д'Ахаръ. А поди
на пролетъ беи... амъ въ Диаръ-Бекиръ
До днесъ отъ н... ичжтъ ми по нозете
дамги. Откакто ме... описе сполете,
и свѣтъ та и животъ ми беше, отмилялъ.
Тя беше, думяхъ си, свърши се твоя дялъ; —
отъ тукъ ни дявола не може ти изтръгна...
Воня и задуха — на тяхъ сърце обръгна.
Но прагите, звънътъ на прангите... На сънь
ме стряска и днесъ все тоя същи звънь
и, сякаше мора, за гърлото ме слава...
Азъ волните си дни неможахъ да забравя,
възъ дупкара заврянь, съ катили наедно, —
където свѣтлинка сѣдѣ презъ едно окно
се вмъкваше, и то за да се види...
прясно и мракътъ и ужасите. Тамо
разтуха беше ми едничка — цели дни
до затъмените изхлузгани стени
да вѣивамъ тамъ... издраскани те бяха
съ бѣлчетно надписъ. Едни едвамъ личаха,
а други сякаше отъ вчера и отъ днесъ
току що писани. Разправяше се въ тезъ
тукъ въ занданите за мъки приживяни;
а тамо, свѣгли и гвоздеи вдѣлбани,
цялъ редъ, цялъ поминъкъ, все славни имена —
и отбелязано до всяко отъ страна
тозъ иде-де убить, а онзи на бесило
издъхналъ. По-натамъ какво е дома мило
оставилъ другъ жалей — тозъ майка, тозъ деца...
до тохъ пъкъ някой си къмъ Бога въ небеса

26 мѣс.